

לŁמֹד וְלִמְדָד

הרב חיים ברובנדר

היה זה כאילו הרבי התכוון להזכיר מסר: "עכשו איני חושב על שום דבר מלבד השנאים שיושבים מולוי".

זה עשה עליינו רושם חזק במיוחד.

הרבי התחיל לדבר איתנו באידיש. וכיוון ששנינו, מרמים ואני, ידענו אידיש, זו הייתה השפה שבה התנהלה השיחה.

הרבי לא התחיל את השיחה בשאלות כמו "מה אתה רוצה?" או "מהי מטרת הפגישה?" אלא תחילת התענין בנו אישית ושאל אותנו לשמותינו, מהיכן אנחנו, מה אנחנו עושים, ועוד שאלות מסווג זה.

כשפירנו שאנו גרים בישראל, הרבי ביקש לידע יותר פרטים. סיפרתיו שעליינו רק שנתיים קודם לכן, וכעת אני לומד בכלל בירושלים.

"היכן אתה גור?" שאל הרבי.

"בקריית משה" עניתי, כשהאני מתכוון לשכונה ירושלמית בשם זה.

"באיזה רחוב אתה גור?" המשיך הרבי לשאול.

כידוע לכל, אף רגלו של הרבי מעולם לא דרכה בארץ ישראל. כך שזו הייתה שאלה די מוזרה בעיני. כמו שמייחסו

נמי חיים ברובנדר. נולדתי בברוקלין, ניו-יורק, בשנת תש"א (1941), כאשר ברוקלין הייתה מרכז תוסס של חיים יהודים. התהנכתה במוסדות של חוגי האורתודוקסיה המודרנית, בבית הספר היסודי והעל-יסודי ב"ישיבה אוו פלטבוש" ולאחר-כך המשכתי את לימודיו ב"ישיבה יוניברסיטי", שם גם קיבלתי הסמכה לרבענות.

לאחר נישואים בשנת תשכ"ה (1965), עליינו לארץ ישראל. למדתי באוניברסיטה העברית בירושלים וקיבلت תואר ד"ר לשפטות משפטי. בשנותיה בישראל, התחלתי לחוש משיכה ללימוד התורה ונכנסתי ללימוד בכלל.

הסיפור שאותו אני מבקש לספר התרחש בשנת תשכ"ז (1967). הייתי אז עם רעייתי מרמים בבייקור פרטני בניו יורק, ולמרות שלא היינו חסידיים, החלנו לבקש להתקבל ל"יחידות" עם הרבי מלובאווטש. באותו יום, כבר היה ידוע לכל שכבה מהרביה זה מהו "מאד שווה", ומאהר שנזקנו לברכה לילדיהם, אשתי רצתה שנתקर אצל הרבי ונתקבלת ברכתו, במיוחד בעניין זה.

בקשחנו התקבלה ונקבעה לנו פגישה עם הרבי לאחד הלילות בשעה 3 לפניות בוקר. באותו יום, הרבי למד ועסק בעניינו במהלך כל היום והוא מקבל אנשים ל"יחידות" רק בלילה.

כשנכנסנו למשרדו של הרבי, נדהנו למצואו את המקום מסודר להפליא. שולחן הכתיבה של הרבי - שולחן גדול מאד - היה נקי לחלוטין, לא הייתה עליו אפילו פיסת נייר אחת.

אני חושב שהיה על השולחן רק ספר תהילים, וזה הכל. הרושים שלנו היה שבחדרו של הרבי לא נשאר שום עניין לא גמור. על שולחן של רבנים אחרים יש איזו שהייא ערובה של ספרים פתוחים, מכתבים, מסמכים וכל מיני דברים אחרים, שיחד יוצרים רושם שאתם אנשים הם באמצעות עניין כזה או אחר. אבל על שולחן של הרבי לא היה שום דבר, הכל היה מסודר ולא היה שום סימן לכך שהרבי שהה במקום מידי יום בינו, שעת על גבי שעוט, בהן יצר כמהות עצומה של חומר תורני. למורות שבפועל זו הייתה המציאות, לא היה שם שום דבר שרומו לכך.

«

הסיפור של

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

מכבר חזרו לחיק היהדות. הקמת היישבה עברה ללא בעיות, אבל עדין לא ידעת את המשמעות של עול גיוס הכספי כדי למסנן את אחזקות היישבה. היתני קצת נאיבי בהקשר זה. בסופו של דבר, בಗל קשיים כספיים, העברתי את היישבה לאפרת - לא רוחוק מירושלים - והצלחת להחזיק אותה במשך 25 שנים, עד שפרשתי.

כך שלמעשה, מילאתי את בקשותיו של הרבי לעזוב את ירושלים, ולפתח מוסד ללימוד תורה במקום שבו לא הייתה ישיבה.

במבט לאחר מכן מתרברר כי הדברים שהרב אמר לי באותה "יחידות" היו יותר נבואה מאשר עצה. הרבי בדבריו לא רק ייעץ "זה יהיה טוב בשביב אם תעשה זאת", אלא כמו רמז - "זה מה שאתה עתיד לעשות".

אין לי דרך לדעת בודאות מה הייתה הכוונה המדעית של הרבי, אבל אני כן יודע שזו בהחלט אפשרות. הרבי הרי לא אומר אף מילה סתם כך. ובאשר לברכה לילדים, זמן קצר אחר כך אשתי הרתה וכיוון אנחנו הורים לששה ילדים ב"ה. גם בתחום זה הרבי לא אמר מילים סתם כך.

הרב חיים ברוננברג ייסד ועמד בראש "ישיבת המבתר", בן הימים את מדרשת לינדנאוום ולאחרונה אף ישיבה בראש המקוונת. הוא רואיין בביתו בירושלים, בחודש אדר, תשע"ע.

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי
הוקדש ע"י בנו ר' שנייר וווכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< **תש"י (1950)** – הרבי הגיע לראשונה 'שיחה' מדברי תורתו שנרשמה ע"י השומעים, על-מנת להוציאה לאור. היא נאמרה כשת שבועות קודם לכן, בהთווודות שבת מברכים חדש סיון. הדברים נדפסו בשערו בשיטת ה"סטנסיל".¹ ז' תמוז

< **תשמ"ב (1982)** – הרבי מצטרף ל"קהל קורא" של רבנים וגדולי תורה שהכrazו על יום תפילה ו"תענית שבעות" לרגל מצב החירום בישראל במהלך מלחמת לבנון הראשונה. לאחר תפילת מנהה, השמייע הרבי שיחה על משמעותה של התענית היהודית.² ז' תמוז

1. מי בראשית עמ' 187.

2. התהמודדיות תשמ"ב ח"ג עמ' 1729.

מוקדש ע"י בית חב"ד חברון
על"ג הרב משה לוינגר ע"ה
זכה לקבל מהרב ברכות ועיזוזים
בונגוע לגואלה נכסי חב"ד
וחידוש היישוב היהודי בעיר האבות ת"ו

אתם מוזמנים לסייע בהקלה תעוזיות נוספות
באמצעות הקדשה בגליונות הבאים של הסיפור שי'

ישאל "אתה בא ממונגוליה? באיזה רחוב אתה גר?" Caino שווה משנה לו במשהו. אבל בתורה אדם אדיב ומונומס, עניתי: "אני גר ברחוב רייןס, בית מס' 13".

ואז הרבי שאל אותי, "חנות הירקות עדיין פתוחה?" ברגע הראשון לא הבנתי על מה הרבי מדבר, אבל מרים כן הבינה למה הרבי מתכוון.

"כן", היא ענתה, "יש חנות ירקות למיטה, במרחת'."

היה לי קשה להאמין למשמעות אונני!

הכול יודעים שלרביה היה זיכרון טוב מאוד; שהוא זכר דברים שאנשים אחרים בדרך כלל לא זכירים. אבל לזכור שיש חנות ירקות ברחוב רייןס 13 בקרית משה, בעוד שהרב מיעולם לא היה בירושלים ומעולם אפילו לא היה בארץ ישראל – זה נשמע לי ממש לא יאמון!

במשך השיחה,
הרבי התעניין מה
התוכניות שלי
לחיים ובמה אני
חוسب לעסוק.

באונה שעיה
לא היה לי שום
כיוון מחשבה
לגביה העיסוק שלי
בעתיד, הייתי די

אפרת, ישראל

מורוצה מהמצב בו לא עשית שום דבר מלבד ללימוד תורה. הרגשתי נוח עם המצב הזה, וזה מה שאמורתי לרבי.

אבל הרבי אמר לי, "הבט, לא ראוי שתסתפק בלימוד תורה בעצמך – עלייך גם ללמד תורה אחרים... עלייך להקים מוסד ללימוד תורה עבור אלה שאין להם את האפשרות לעשות זאת בעצמם. כדי שתעוזב את ירושלים ותצא למקום שאין בו ישיבות, מקום שבו תהיה לך אפשרות אמיתי לנצל את קשריך".

בתגובה אמרתי לרבי, "אבל כל הרבנים בישיבה שלי סבוים שעלי להישאר היכן שאינו נמצא עכשו, להמשיך ללימוד".

cash rabbi שמע את הדברים הללו הוא חירך, ואחר-כך אמר, "הרבנים בישיבה לא תמיד צודקים. אני מציע לך לחשב על מה שאמורתי".

הבטחתי לעשות זאת.

למעשה, עם שובי לישראל מאותו ביקור בניו-יורק, הקמתי בירושלם את "ישיבת המבתר", ישיבה לדוברי אנגלית שלא

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedia.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015